

Det kunne vi imidlertid tale nærmere om inden tredje Behandling, men jeg vil kun nu sige, at naar man henlægger 70,000 Kr. til særligt Brug til speciellere Foranstaltninger, saa er der næppe Grund til at foreskrive, at Noget af de almindelige Præmier, som kun ere 50,000 Kr., ogsaa kan gaa hen til dette Formaal; thi derved skjærer man temmelig dybt ind i Summen til Præmier, som man dog fra alle Sider har ønsket at forhøje noget. — Vædringsforslaget under Nr. 5 er det uheldigste af de Vædringsforslag, der er stillet til Lovforslaget. Det er stillet af et Flertal, men jeg vil fraraade det meget bestemt, meget indstændigt. Derimod kan jeg ikke have Noget imod, at et Underændringsforslag hertil, som kommer umiddelbart efter, som er stillet af et enkelt Medlem (Kaben), bliver vedtaget. Hele Forskjellen er, at det ærede Medlem redigerer noget anderledes. Det, jeg har imod dette Forslag, er, at der staa „1½“. Det ærede Medlem var meget omhyggelig med at motivere dette, men jeg tror, at det er meget bedre, at der kommer til at staa: „1-2“ — det er mere betegnende for unge Tyre. Kommer der til at staa 1½, ville Folk komme op at skjændes om, hvor gammel Tyren er, og Konsekvensen vil være, at der stadig maatte forlanges Daabsattester eller rettere Fødselsattester for Tyrene. Ellers er jeg enig med det ærede Medlem i, at Forslaget i Realiteten er i Overensstemmelse med Regjeringens Forslag. Flertallets Forslag under Nr. 5 er derimod høist besynderligt for Enhver, der kjenner den Udvikling, som Præmiesystemet herhjemme har havt. Man er efterhaanden gaaet til — fra Først af tror jeg ikke, det var saaledes — at sortere imellem større og mindre Dyrresulver og henviser nu ældre Tingste og Tyre til de større Skuer, medens man indskrænker de sædvanlige mindre Skuer ved Landbosforeningerne til at omfatte Dyr af anden Beskaffenhed. So høiere Præmierne blive, jo mere Systemet udvikler sig, desto mere naturligt er det, at man sorterer. Hvad gjør nu derimod det ærede Udvalg? Det kjører al Ting sammen: paa alle Foreningsdyrskuer kunne alle Dyr komme, ogsaa gamle Dyr, som høre hjemme paa de større Skuer, og paa disse særlige Skuer tager man yngre Dyr med, som ingen Ting have der at gjøre. Dette Forslag er principielt galt, naar man vil se paa hele vor Udvikling, og den Retning, den bør tage, og det vilde være et stort Tilbagekridt fra det Nuværende, hvis dette Forslag virkelig blev vedtaget. Jeg vil meget indstændigt fraraade det — jeg er nødsaget til at gjøre det saa indstændigt, thi Udvalgets Flertal er saa mandstærkt og har en Slags

Støtte i det ærede Mindretals Underændringsforslag. Jeg vil altsaa meget bestemt fraraade Thinget at komme ind herpaa; thi det er efter min Mening en rent gal Vej, som man her vil lede det ind paa, en Vej, som allerede er forladt, og som det fra alle Sider, som have med den praktiske Side af Sagen at gjøre, er erkjendt burde forlades. — Forslaget under Nr. 7 skal jeg ikke opholde mig ved; det er ikke fornødent, men man kan selvfølgelig gjerne vedtage det. — Forslaget under Nr. 8 anser jeg for temmelig vigtigt, og jeg kan der ikke være enig med den ærede Ordfører, som sagde, at det var det Samme, som der stod i Lovforslaget: Fortrinsvis rene Racer. Jeg vil imidlertid indrømme, at Lovforslagets Udtryk ikke er videre heldigt; det er forresten arbejdet andet Steds fra, og Ministeriet har ikke fundet paa det; men det kan gjerne være, at dette vil vise sig fyldestgjørende. Man kommer imidlertid her ind paa Noget, som i og for sig er noget dristigt, nemlig til at sige, at det er landøkonomisk rigtigt at indføre denne Betegnelse. Det er det, man siger, og jeg er ingenlunde sikker paa, at det vil vise sig adækvat. Jeg vil ikke modsætte mig det, men jeg tager dog alt muligt Forbehold. At det i og for sig er rigtigt at tage Hensyn til Dyr, forsynede med Stamtaavler og hørende til gode og stedvante Stammer, erkjender jeg fuldkomment; men om det er tilstrækkelig udtømmende, og om man overhovedet skal ind paa det Spørgsmaal, det er jeg for mit personlige Vedkommende ingenlunde sikker paa. De sidste 3 Vædringsforslag, de under Nr. 9, 10 og 11, ere uden væsentlig Betydning. Jeg tror ikke, at de Mangler og Sakner, som den ærede Ordfører fandt i Lovforslaget, er der, og jeg er temmelig sikker paa, at naar man vedtager disse forskellige Forslag, kommer man til at gjøre noget rent imellem dem til tredje Behandling; det skal jeg imidlertid være villig til. Jeg maa maasse gaa tilbage til § 1 og gjøre paah en Bemærkning, som jeg indstjød over for den ærede Ordfører, fordi jeg synes, at den ærede Ordfører ikke har lagt tilstrækkelig Vægt paa Punktet. Den ærede Ordfører sagde, at det hedder „skal“ i § 1 efter Regjeringens Forslag, og at der ikke nævnes andre Foranstaltninger. Jeg afsrød den ærede Ordfører med „kan“, og der ere vi inde paa et Punkt, som jeg har fundet Anledning til nærmere at akcentuere, nemlig at de 100,000 Kr. ere stillede til Landbrugsforeningernes Raadighed hvert Aar, men kunne anvendes paa anden Maade, medens den ærede Ordfører vil have reserveret 70,000 Kr. til nærmere Anvendelse efter Ministeriets